

**Slagtryk - tidsskrift for
digte og prosa**

nr. 5 - 2020

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Bidragssydere

Elvin Misimovich, Rolf Højmark, Laura
Safie Kabongo, Benedicte Skjalholt, Anders
Aarvik, Freja Bøgh Lassen

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen
Thomas Glud
Kasper Knudsen Muusholm
Christine Lind Ditlevsen
Asta Broe Borch

Forsidekuratorer

Kirstine Autzen
Lea Fløe Christensen

Først publiceret

<http://www.slagtryk.dk/category/20-05/>

Udgivet af Kronstork

ISSN

1904-8165

Opsætning

Asta Broe Borch

Forside

Jonas Phil

Elvin Misimovic

Camping

Drengen presser sine håndflader mod hinanden. Pigen sidder overfor ham i lotusstilling. Han har instrueret hende. Og så siger vi *Ohmm*, siger han. *Ohmm*, siger de sammen. Han åbner øjnene. Hun sidder med sine helt lukkede. To rynkede revner i et smalt rundt ansigt. Håret rødt, uredt og filtret. Falder ned langs hendes ører. Han lukker øjnene igen og summer med. *Ohmm*. Pigens far skriger hendes navn, og hun blomstrer med et sæt og løber hjem igen. Han ved dette, selvom hans øjne forbliver lukkede.

Senere sidder han ved bordet, og hans mor kommer ind med mini-pizzaer. Våde, hakkede tomater spredt på toast med ost og oregano. Han trykker to stykker mod hinanden. Hvide fingeraftryk sætter sig fast i brødet. Han sluger det meste uden at tygge. De voksne drikker øl fra dåser. Den syrede duft af gær og aluminium sidder med ved bordet. Drengens bror, ældre men stadig selv en dreng, har også fået lov til at få en øl. Hans hånd låst omkring det grønne skær. Ikke lang tid efter begynder alle at tale i munden på hinanden og synge. Drengen falder alligevel i søvn med sit hoved klistret til sin mors overarm.

Næste dag vågner han som den sidste. Hans mor sidder udenfor campingvognen og bytter cigaretter med naboen. Når han kommer ud i bare fødder, trækker naboen i hans kinder, så de bliver lange, og han ikke kan lade være med at grine. Tipperne på hans fingre er beskidte. En duft af tobak bliver hængende i drengens ansigt. Naboen hund er bundet fast til en pæl i midten af pladsen. Han henter pigen, og sammen skiftes de til at se, hvem der tør komme tættest på. Hundens øjne er sorte og små, og dens kæber skælver. Allerede på det første forsøg kommer pigen så tæt på, at hun kan mærke hundens ånde. Hun er ikke bange for noget. Engang rev hun en løs tand ud med sine bare næver uden at græde. Bagefter gravede de den ned sammen et sted i skovbunden.

Tandfeen bor i virkeligheden i skoven, havde hun sagt. Og man skal ikke forvente at få nogle penge for sine tænder.

Senere samme dag gik drengen tilbage og gravede den op. Den ligger nu i en skoæske under hans seng. Drengens mor råber til dem, at de skal lade hunden være i fred. Det larmer for meget, når den gør. Drengen kaster en gren efter hunden, og sammen med pigen løber han ned til vandet.

Senere samme dag gik drengen tilbage og gravede den op. Den ligger nu i en skoæske under hans seng. Drengens mor råber til dem, at de skal lade hunden være i fred. Det larmer for meget, når den gør. Drengen kaster en gren efter hunden, og sammen med pigen løber han ned til vandet.

De bader nøgne i søen. Deres maver runde og lemmer spinkle, som to stankelben i samme livsbane. Blandt alger og dunhammer. Han samler benene i luften og lander i en bombe. Pigen hopper efter, men lander i vandet perfekt vertikalt. Helt lige. Som en nål. Den ene efter den anden svømmer ned på bunden og hiver ting med op. Hun løfter begge arme i vejret og sort mudder glider ned langs hendes knoer. Han dykker og finder en fejlfri rund sten og giver den til hende.

Hvad sker der, når man bliver for gammel? havde drengen spurgt hende en dag.

Man rynker sig sammen til en lille bitte rosin og så bliver man til en bille og så til en hund og så til en fugl og så får man lov til at være menneske igen, sagde hun uden en tænkepause først.

Hun lægger stenen ned i sin sko, så hun ikke glemmer den. I den anden ende af søen, står drengens bror blandt afhuggede træer og iagttager dem. Han har sin yndlings T-shirt på. En for stram rød én med et udvasket Jolly Cola logo på. Pigen stopper med at plaske rundt i vandet, da hun får øje på ham og ser usikkert hen på drengen.

Han gør ikke noget. Han vil bare gerne være med, siger drengen.

Men hun bliver rød i ansigtet og synker skuldrene ned under vandet.

Gå hjem med dig, råber drengen. Han bliver stående. Drengen finder nogle små harmløse sten og kaster dem efter ham. *Gå hjem.* Broren hyler og løber ind imellem træerne igen. Da han kommer tilbage, sidder hans bror og græder under markisen, mens hans mor sidder ved siden af og prøver at trøste ham. Så, så, siger moren.

Drengen får dårlig samvittighed. Sætter sig overfor. Hans sko stadig våde. Moren beder ham om at hente ham en cola. *Men vi har ikke flere,* forklarer drengen, og broren græder endnu højere. Hun rejser sig op, går over til fælleshuset for at se, om de har noget alligevel.

Drengen samler en gren op fra jorden og slår sig selv i hovedet med den. Han råber en overdrevent lyd med munden fuld af halvudvoksede tænder. Broren stopper med at græde og kigger i stedet på drengen. Drengen bliver ved. Han slår hårdere med grenen. Til sidst griner broren og banker med flade hænder i bordet. Hans grin så let og uskyldigt at det ville kunne fylde en luftballon. Moren kommer tilbage med dåser, og de drikker dem synkront. Så småt begynder det at regne. Store fede dråber. De bliver siddende under markisen, indtil plastikloftet vokser som en gravid mave. Mens drengene sætter sig indenfor, tager deres mor en lang plastikstang og skubber. Regnvandet hældes væk.

Pigen står ude på græsplanen og åbner munden mod himlen. Han løber ud til hende og gør det samme. Enkelte dråber snitter hans gane. Hun trækker i hans arm og ind i skoven. Regnen stopper gradvist og bliver i stedet erstattet af magre solstråler. De drejer væk fra stien og ind igennem budskadet. Grene knækker under deres gummisko. Flåter bider grådigt efter deres ankler. Han ved ikke, hvor de er på vej hen, men han spørger heller ikke. Endelig stopper de.

Her, siger hun og lader ham gå først.

Han træder et skridt frem. Foran ham står et gammelt rynket egetræ. Det er så bredt, at de ikke ville kunne nå hele vejen rundt om det, selv hvis de begge prøvede på samme tid.

Kan du se dem?

Se hvad?

Se nu.

Han kigger på stammen igen. I barken på træet sidder et sæt øjne. To store brune øjne. Drengen kigger i dem. Træet blinker. Øjenlågene skorpede og grønlig.

Det her er vores træ, siger pigen.

Rolf Højmark

Menneskesværmens (til Simon Grotrian)

I mørket er alle katte blå ingen så
ordene så lystigt forvredne som
Simon Søjlehelgen blev fremkaldt i
pietistisk renevæske opdraget i gode
manerer og slugte siden så mange
kameler at han var næsten helt
pukkelrygget da hans hjerte omsider sprak
som en lommetør tak Gud!
hakket ind i stolpen til pulpituret i
kirken i Lemming hvor alle hans
bønner vrimlede ud over bakkerne som
lemminger sådan skulle det være han
levede af hasarderede ordspil og
hjernerøde rim
gyste frydefuldt når et navneord
som et flyvefattigt favneord
styrtede i dybet over Himmelbjerget
han var en barnlig gamling
som LO hysterisk over alt
det almindelige og sprogets knusende
halvmagt og GRÆD over ikke
at kunne smelte sammen
i fryd og amen og omvendt
føjte en sær semantisk RO
ved synet af tallet 2
svanernes parringsvals og
kringlernes sydende pardans
i palminklimprende potter
han strikkede strømper i unævnelige
farver og mønstre og slubrede
filterkaffe og spiste citronmåner
fra tanken og sagde at han elskede alle
som lever i menneskesværmens men
at han ikke kunne holde nogen

af os ud i længden for livet er kort og
kunsten for lang og han længtes
som et rekviem drømmer om
at penetrere en tonedøv nonnes
trommehinder for sådan var
han bandt pikante strømpebånd
af alle sine følelser en lazur
lupin ultramarin blå kat som
aldrig knyttede sig til andre end
Vorherre og hans mor og hans læger
sagde det tåler du ikke!
og han gjorde det ikke
igen og igen og igen som Palle alene i
vreden og kattene på barndommens
gård drak mælken fra hans spejlsorte glas
til sidste tår og da jeg en uskøn dag
i et hæsligt år ringede til ham
fra menneskesværmen og øste
ud af mit blødende hjertes
smattede søle rimede han
'smerte' på 'fjærte' og sagde
nu ved du hvordan jeg har det!

Laura Safie Kabongo

Jeg går på line på gulvbrædderne
jeg er blevet i tvivl om alt:

cigaretten i den friske luft
din hals
en vase

Jeg strammer Orions bælte
for at tilpasse mig uendeligheden

vi er på kuglen over alle kugler
og du er fremtiden
i rummet hvor vi hænger
med vore luftige sommerkjoler
på

Jeg blæser de gennemsigtige piger
ud af trompeten
og danser med en af dem

Støvet i luften
er som små luftballoner
der kommer med breve fra glemte verdner

en grib har fattet hvem jeg er
jeg er tågen der ligger sig over byen
og gør alting utydeligt

slår mig selv i ansigtet
for at sikre mig at jeg eksisterer

Benedicte Skjalholt

i kornet

omkring øjnene
sidder øjenvipperne
som græs eller tulipaner
i en vejkant

ved siden af vejen hviler de døde dyr

stingene i mine sår
synes jeg stadig sidder derinde
selvom de for længst
skulle have opløst sig selv

gemt ligger jeg i kornet
havet bærer stenene til bredden
i græsset vokser
en hyacint som ikke kan dø

jeg sidder længe på toilettet og bløder
jeg tænker på lægerne
som har set direkte ind i mit indre
som har fjernet livet derindefra

liljerne ved min side vil ikke stoppe
med at synge
livmoderen vil hele

himlen er sort
en kat kommer ridende

jeg flyder på havets overflade
rotterne i vandet
vælter rundt mellem hinanden

jeg bliver bragt til en stor sten i vandet
jeg lægger mig på den
og spræller rotterne af mine ben

de varmeste steder her er mellem mine ben
og i mine knæhaser
myrerne løber op og smager på det sukker jeg har tisset ud
i mine underbukser

jeg sutter på en lille lyserød blomst jeg finder og plukker
lægger mig i græsset
og hvisker en remse ned gennem jorden

jeg ønsker at alle skal høre mig

der er roser der blomstrer udenfor
roser som senere vil visne
mælkebøtten skyder op gennem asfalten
mælkebøtten lukker sig sammen om natten

en rotte bider i en ledning

ilden i huset

og en lillebitte mikrofon

senere

en hånd føntørrer rottens pels

senere

en rotte skydes i maven

senere

jeg forestiller mig

jeg aldrig skal holde op med at græde

Anders Aarvik

naervaer (moder)

LER

stuen

stof om koed

dunhammerkjolen

lang skolebaenk

sms

laeses op

hvordan gaar det med dit liv

stirrer ud i rummet

statue

pupilerne

udvides

sort

kondenseret

hul

kollapser

stoffet forsvinder

haaret i en knold

falder sammen

fladt

bag stoffet

afsloeres

hud

toerret ind

farvet og haardt

braendt ler

torsoen har faaet en ekstra sektion

stikker ud fra den eksisterende

kopi

til hoejre for den

brysterne haenger

haarde kugler

paa siderne af armene

tung og urokkelig

knaser mod baenkens overflade

FUND

hvilke skal blive

finder loesning

krisemoede

tilbage

ind ad doeren

stof om sig

indkoebssoser

opsat haar

du ser sund ud

vi har set hinanden

Freja Bøgh Lassen

Stella

Stella gnider viskelædere imod huden på sine underarme når hun keder sig.

Stella keder sig ofte, når der intet kaffe er tilbage i skabet eller når der ingen spændende tanker er tilbage i hjernen.

Når Stella gnider viskelædere imod huden på sine underarme, falder hudceller til gulvet og der ligger de indtil Stella engang vasker gulv. Hudcellerne når engang imellem at blive til nullermænd under Stellas seng.

Når Stella gnider viskelædere imod huden på sine underarme, gnider hun huden af så det begynder at bløde men aldrig så meget at blodet drypper fra armen. Bare så meget at viskelæderet bliver en smule rødt og hun kan smage på blodet, når hun sutter på armen, det smager af jern.

Jeg elsker når vi elsker, siger P til Stella. Tak, siger Stella. Du må ikke bide negle det er klamt, siger P til Stella. Okay, siger Stella. Det er jo fordi negle er ulækre, siger P. Nå, siger Stella. Altså det er ikke fordi at jeg synes dine negle er ulækre, det er mere fordi at der samler sig altid skidt under neglene og når du bidder i dine negle, så sutter du på skidt, der sidder under dine negle, og så får du skidt i munden, og det er jo klamt, siger P. Ja, siger Stella.

Skal vi elske, siger P. Ja, siger Stella.

Stella filer sine negle ind over toiletkummen, så døde celler falder ned i toiletkummen som pulver. Pulveret har samme farve som en negl. Stella maler kaffebønner fra skabet i bønnekværnen og laver kaffe i stempelkanden fra skabet. Hun tænker spændende tanker i hjernen.

Der ligger døde celler i toiletkummen, siger P til Stella. Jeg filede negle ind over toiletkummen, siger Stella. Må jeg trække ud, siger P. Ja, siger Stella. Må jeg gerne drikke af din kaffe, siger P. Ja, det må du gerne, siger Stella.

P maler kaffebønner fra skabet i bønnekværnen og laver kaffe i stempelkanden fra skabet. Stella tænker spændende tanker i hjernen.

Hvad tænker du så på, siger P til Stella. Jeg tænker på den lille kaffebønne, du slår ihjel, når du maler kaffe i bønnekværnen, siger Stella. Men Stella, du slog også kaffebønner ihjel, da du lavede kaffe til dig selv, siger P. Ja, siger Stella.

Stella køber kaffebønner i kaffebutikken og hælder dem ned i en æske med vat som hun stiller i vindueskarmen, hvor solen skinner på dem. Stella tænker spændende tanker i hjernen. Hun vasker gulv og opløser nullermænd i syre i køkkenvasken. Hun vasker især gulvet under sin seng. Samler de største nullermænd op med hænderne og lader dem dale ned i baljen med syre.

Skal du gro dine egne kaffebønner, siger P til Stella. Nej, hvorfor skulle jeg gøre det, siger Stella. Der ligger kaffebønner i vattet i æsken i din vindueskarm, siger P. Det var da jeg puttede dem til middagslur inden middag, siger Stella. Men hvorfor puttede du dem til middagslur inden middag, siger P. De så trætte ud efter at have ligget i kaffebutikken, siger Stella. Må jeg lave kaffe, siger P. Ja, siger Stella. P maler kaffebønner fra æsken i vindueskarmen og laver kaffe i stempelkanden fra skabet. Han er kommet med en pakke under armen, som nu står i værelset.

Du må gerne åbne pakken, siger P. Den er godt nok blød, siger Stella. Det er mink, den kan holde dig varm om vinteren, siger P. Tak, siger Stella.

Kaffebønnerne sover bedre i vattet i æsken i vindueskarmen end i skabet. Stempelkanden bliver en form for jaloux på kaffebønnerne.

Stella lægger stempelkanden i sengen og lægger dynen henover den så kun toppen af den stikker op over dynen. Godnat, siger hun og kysser minken der hænger på knagen i gangen. Stella gnider et viskelæder imod huden på sine underarme så hudceller falder til gulvet i gangen. Det begynder at bløde så viskelæderet bliver en smule rødt, og så sutter hun på armen og smager blod, og det smager af jern.

Skal jeg lave kaffe til os, siger P. Nej tak, siger Stella. Men må jeg lave kaffe til mig selv, siger P. Det må du vel godt, siger Stella. P maler kaffebønner fra æsken i vindueskarmen og laver kaffe i stempelkanden fra sengen under dynen. Har du luftet minken, siger P. Nej, siger Stella. Men hvorfor ikke, siger P. Solen har skinnet, siger Stella. Men det er jo vinter, siger P. Stella tænker spændende tanker i hjernen. Men minken havde ikke lyst, siger Stella. P stiller sig i gangen. Du plejer ikke at skulle gå endnu, siger Stella. Men det skal jeg desværre nu, siger P.

Redaktionelt

Ved redaktør Erik Scherz Andersen

Vi har brug for hinanden

Hvad en fysisk boghandel betyder for et digitalt tidsskrift

Umiddelbart er der ingen relation mellem en fysisk boghandel og et digitalt tidsskrift som Slagtryk. Slagtryk modtager forfatteres bidrag og publicerer disse for læsere med adgang til internettet. Slagtryk er lavet til at kunne virke uden mellemlid. Derfor er vi heller ikke i kontakt med boghandlere, vi har ingen litteratur der kan omsættes til løn eller husleje og vi har nok ikke umiddelbart en vare, der er interessant at formidle i en boghandel.

Alligevel ser vi det som et tab for litteraturen, når boghandlere med kapacitet inden for skønlitteratur må give op. Boghandlere er som bibliotekerne et af litteraturens vandhuller, hvor man som læser kan finde ny (og gammel) litteratur til inspiration, underholdning eller dannelse. Det lyder måske fjollet, men det at bøger står fremme til at bladere i, at læseren kan overskue den (også vægt og skrifttype), samt orientere sig hvilke bøger der ellers står i nærheden, at serendipitet sker fordi man kigger den anden vej, det er en berigende måde at finde den litteratur man har lyst til selv at bruge tid på - eller andre (som gave). Boghandlere er også - som bibliotekarer - specialister indenfor deres felt, nogle bredere end andre. Så råd og vejledning kan være øjeblikkelig, personlig og lokal.

Online boghandlere og digitale læsetilbud har deres fordele (det er en anden historie), men mangler både et socialt og rummeligt aspekt; og så er der risiko for at (personaliserede) algoritmer begrænser os mere end de beriger ud over det forventede.

Det ved nogle online boghandlere også godt. Og måske derfor så man i sidste måned, at Amazon støttede en fond til fordel for engelske boghandlere i problemer pga Covid-19 med 2 millioner kroner. Det ligner almisser som kommer fra boghandlernes trussel numero uno. Men Amazon er klar over, at eksistensen af boghandlere i bybilledet øger læse- og bogkøbslysten.

Så hvis man tror på og vil litteraturen, så er udviklingen mod færre fysiske boghandlere ikke at bifalde. Ligesom det gælder færre bogspalter, færre biblioteker og derved mindre formidling, færre litterære arrangementer. For alle spiller en større eller mindre rolle. Og hver gang en rolleindehaver forlader scenen, så bliver litteraturen mindre synlig med færre læsere som resultat. Hvis du vil være med til at modarbejde den tendens, så skal vi købe flere bøger - og papir og kaffe - i din yndlingsboghandel.

Indholdsfortegnelse

Forside af Jonas Pihl

Elvin Misimovic	Camping	s. 2
Rolf Højmark	Menneskesværmene (til Simon Grotrian)	s. 5
Laura Safie Kabongo	Fire digte	s. 7
Benedicte Skjalholt	i kornet	s. 11
Anders Aarvik	naervaer (moder)	s. 15
Freja Bøgh Lassen	Stella	s. 18